Das Traumabenteuer – eine Freundschaftsgeschichte

Aus dem Freundschaftsbuch von Nele Palmtag:
Meine Freundinnen und Freunde – zum Eintragen mit Pinsel, Stempel, Kleber.
Carlsen Verlag GmbH 2022. Alle Rechte vorbehalten.

Übersetzung ins Türkische von Nilgün Ozcan.

RÜYA MACERASI

BİR ARKADAŞLIK ÖYKÜSÜ

Line, Sammy ve Kät çok iyi arkadaşlar. Üçü her şeyi birlikte yapmak istiyor – yani hemen hemen her şeyi. Bilirsiniz işte. Kimi zaman Line ve Kät iki sevgili gibi davranıyor. Kafa kafaya verip fısıldıyor, kıkırdıyor ve tuvalete bile her seferinde beraber gidiyorlar. Sammy bunun epey sinir bozucu olduğunu düşünüyor. Böyle zamanlarda “Kırmızı alarm!” diyor ve gidip başkalarıyla futbol oynamayı tercih ediyor.

Bazen de, Kät ve Line durup dururken kedi-fare gibi didişmeye başlıyor. Kät tıslıyor: “Line, seni aptal! Hep senin dediğin olsun istiyorsun. Artık benim arkadaşım değilsin! Yeter, bitti artık!” Kavgalar ve tartışmalar oluyor. O zaman da Line ve Sammy birlikte köpek oyunu gibi çeşitli oyunlar oynuyor. Kät zaten köpekleri pek sevmez. Ama zaten insanlar her zaman her şeyi birlikte yapmak zorunda değildir.

Ertesi gün ise her şey bambaşka olabiliyor. Kat bir öneride bulunuyor: “Haydi emekleme yarışı yapalım”, Sam sesleniyor: “Ok atma oynayalım!” Line: “Vahşi atları yakalayalım!” Sonra da üçü birden el ele vererek, gözle görülemeyecek kadar büyük bir hızla fırlayıp gidiyor.

Bu üçlünün en sevdiği oyun çadır kurmak. Kızılderili çadırına benzeyen bir çadır kulübesi kuruyorlar. Bu işte gerçekten usta oldular. Çadırlarının içinde, tıpkı bir evdeymiş gibi yemek yemek, uyumak ve her şeyi yapmak istiyorlar. Ama her seferinde, tam da oyunun en güzel yerinde, öğretmenleri Bea gelip şöyle diyor: “Üzgünüm çocuklar, oyun saati bitmek üzere. Haydi çadırınızı kaldırın.” Bu gerçekten sinir bozucu!

Ama bugün bir mucize oldu. Bea, bu öğleden sonra çocukların yanına gelerek müjdeyi verdi: “Yarın çocuk yuvasında bir pijama partisi düzenliyoruz. Hepiniz geldiğinizde, kızılderili çadırını kaldırmayacağız ve siz de içinde uyuyabileceksiniz.” Müthiş bir haber!

Line heyecanlandı: “Ben el fenerimi getireceğim!”

“Ben,” dedi Kät, “acıkmayalım diye akşam yemeğimizi getiririm.” Sammy ise sessiz kaldı ve hiçbir şey söylemedi. Bea sordu: “Neyin var Sammy? Canın istemiyor mu?”. Sammy kem küm etmeye başladı. “İyi ama ben,” dedi sonunda, “daha önce hiç geceleri tek başıma başka bir yerde kalmadım ki. Büyükannemde bile kalmadım!”

“Peki ama,” diye sordu Bea, “neden korkuyorsun?”

Sam, zorla duyulacak kadar sessizce fısıldadı: “Rüyalardan korkuyorum, kötü olanlardan!” Herkes utanmış görünüyordu. Kät, Sam'in yanına gitti ve yavaşça dedi ki: “Ama Sam-Sam, ben de senin yanında uyuyacağım! Hem ben karanlıkta çok iyi görürüm. Pençelerimi de çıkarıp tıslarım - hiçbir rüya sana dokunmaya cesaret edemez, hele kötü rüyalar hiç.”

“Kesinlikle,” dedi Line, “hep birlikte olacağız. Seni ortamıza yatırırız. Biz seni koruruz.”

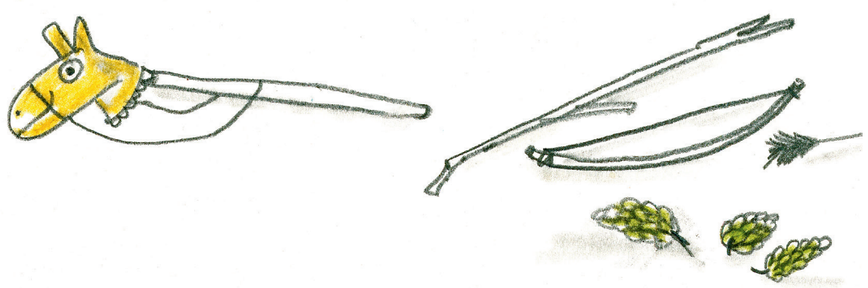

O sırada Bea, üzeri tüylerle ve boncuklarla süslenmiş, tabak büyüklüğünde bir çember getirdi. Çemberin içine iplerden bir ağ gerilmişti. Çemberi gururla Sam'e uzattı. “Bu Kızılderililere ait bir rüya kapanı. Bunu uyuduğumuz yerin üzerine asıyoruz. Tüm kötü rüyalar bu kapanın içinde sıkışıp hapsoluyor. Böylece rahatça uyuyabiliyorsun.”
Çocuklar şaşkınlıkla rüya kapanına baktı. Sam nazikçe “Teşekkürler,” dedi. Ama daha sonra, arkadaşlarına dedi ki: “İyi de ben bunu zaten biliyordum. Benim kocaman rüyalarım bu kadar küçük bir kapanın içine sığmaz ki!” Line’in yüzü aydınlanmaya başladı, aklına ne zaman harika bir fikir gelse böyle olurdu. “Buldum! Gerçekten tehlikeli ve büyük bir rüya tuzağı kuracağız. En büyük rüyanın bile içinden kaçamayacağı kadar büyük olacak!” Karar verilmişti.

Ertesi akşam onlarca çocuk geldi - tabii ki Kät, Line ve Sammy de. Üçü de pijamalarını giydi, kollarını sıvadı ve rüya kapanını kurmaya koyuldular. Düğümler, bağlar ve ilmekler yaptılar. Eşyaları yaydılar, ittiler, çektiler ve üst üste dizdiler. Son olarak da, yem olması için, tatlı bir yiyeceği tuzağın tam ortasına koydular. Hepsinin üzerine de bir örtü örttüler. Tuzak hazırdı!

Çadırlarında oturup, geri kalan kurabiyeleri afiyetle yediler. Kät getirdiği tüm yiyecekleri ortaya çıkarmıştı.

Bu sırada akşam olmuştu ve hava iyice kararmıştı. Bea tüm çocuklara "Dişlerinizi fırçalayın", "Uyumadan önce kitabınızı okuyun" ve "Güzel bir gece şarkısı söyleyin" diye seslendi. Sonra da herkes yatağına yatacak ve ışıklar kapanacaktı!

Line, Kät ve Sammy emekleyerek çadırlarına girdi. Diğer çadırlardan bir süre daha kikir kikir sesler geldi, sonra ortalık sessizleşti.

Kät, yattığı yerde kıvrılarak rahat bir şekilde yerleşmeye çalıştı. Line uyku tulumunun içinde ayaklarını bir sağa bir sola sallıyor ve el fenerinin ışığıyla oynuyordu. "Aç", "Kapat", "Test, Test". Havada gergin bir bekleyiş vardı. Sammy esnemeye başladı, arkadaşlarının ortasında rahatça uzanmıştı.

Dakikalar sonra, tam da uykuya dalacakları sırada aniden bir ses duydular. Pençeleri ve canavara benzer kafasıyla, kapkara bir gölge belirdi. Anında uyandılar! Kät tıslamaya başladı. Gözleri karanlıkta şeytan gibi parlıyordu. Line, tuzağın ipini sıkıca tutup çekti. Ve canavar koca bir "Güm!" sesiyle tuzağın içine düşüverdi.

"Vay canına! Yakaladık galiba!"

Line ışığı açtı.

Çadırın önündeki tuzakta yatan kişi, öğretmenleri Bea'ydı!
Bacakları Line'ın ipine dolanmıştı. Üst üste dizilen yastıklar Bea'nın üzerine yuvarlanmıştı. Pantolonuna da çikolata çamuru bulaşmıştı.
Gözleri faltaşı gibi açılan Bea, bir çocuktan diğerine bakıyordu.
"Yok artık! Bu ne böyle, yapış yapış burası!" diye söylendi. Ama sonra kahkahalarla gülmeye başladı ve nefes nefese dedi ki: "Ben de gelip Sammy'nin güzel rüyalar gördüğünden emin olmak istemiştim. Ama yanında böyle becerikli arkadaşların varken sana hiç bir şey olmaz Sammy." Herkes dönüp Sam'e baktı. Fakat Sam uyuyordu! Onca gürültü ve patırtıya rağmen, hiçbir şey fark etmemiş tek kişi oydu herhalde. Arkadaşlarının ortasında, yatağında mışıl mışıl uyuyordu.
Demek ki rüya tuzağı işe yaramıştı!

Ertesi sabah herkes gururlu ve mutluydu. Bütün geceyi kendi çadırlarında geçirmeyi başarmışlardı - hep birlikte. İçlerinde en güzel rüyayı gören kişi herhalde Sammy olmuştu. Biraz uykulu bir sesle, herkese düşüncesini söyledi: "Biliyor musunuz, kâbuslara karşı en etkili olan şey, çok iyi arkadaşlarmış."